

Vitali Kuzovik

Călătoria furnicii Ciupi

LECȚIE PE BUTURUGĂ

Ciupi, o tină ră furnică roșcovană, trăia într-un mare furnicar aflat în apropierea unei buturugi putrezite. În fiecare dimineață mergea împreună cu cei de vîrstă ei la școala furnicilor, unde buna și înțeleaptă mătușă Tapa îi învăța și-i supraveghea.

— Astăzi, dragele mele, vom încerca să cunoaștem pădurea în care locuim. Am să vă învăț cum să folosiți antenele pentru a ști să găsiți singure drumul care duce spre locuința voastră, cum să însemnați călătoria ce o veți folosi la întoarcere. Cînd vom avea timp la dispoziție vom învăța și să vînam, le spuse mătușă Tapa.

De bucurie furnicile începură să zburde și să se înghesuie.

— În pădure să vă țineți una după alta, să nu vă rătăciți. Dar să ascultați cu luare-aminte ce am să vă povestesc.

Mătușă Tapa mergea în față, iar după ea mergeau în șir indian elevele. Ciupi era ultima.

— Pe buturuga asta vom face primul popas, spuse învățătoarea, fără a se opri din mers. Și începu să urce în grabă pe scoarță. După ea veneau învățăceii.

În partea de sus a buturugii era un loc larg și neted, ca o piațetă într-un oraș. Aici ar fi încăput toate cele cinci mii de furnici și chiar mai multe. Micuței Ciupi îi plăcea teribil acest cîmp de lemn.

— Năzdrăvano, prinde-mă, îi dădu ghiont prietenei și se repezi înainte, însă fu oprită de dojana mătușii Tapa.

— Copiii cumînți, spuse ea, observă mai întîi cu atenție un loc necunoscut, iar cei neascultători procedează la fel ca Ciupi.

Neastîmpărata se întoarse rușinată la locul ei.

— Pe buturuga asta au stat nu demult furnicile lucrătoare din furnicarul nostru, le zise mătușă Tapa.

— Cum ați aflat asta? întrebă Curioasa. Eleva asta era în stare să pună întrebări la nesfîrșit și de aceea au numit-o așa.

- Atingeți buturuga cu antenele. Ce simțiți?
- Miroase ca furnicarul nostru, răspunse Ciupi.
- Corect. Furnicile, venind aici un timp, au însemnat drumul.
- Dar cum au procedat? întrebă din nou Curioasa.
- Nu te mai grăbi. Am promis să vă povestesc cum au însemnat drumul pînă aici și am să mă țin de cuvînt. Veniți toate lîngă mine.
- Furnicile o înconjurară pe mătușa Tapa.
- Uitați-vă la pinul acesta, le arătă învățătoarea.
- La cel cu frunzele tremurătoare? întrebă iarăși Curioasa.
- Da. Și acum observați pămîntul din jurul copacului. Ce vedeți acolo?
- Lîngă buturuga aceea cineva a făcut o movilă și a pus pe ea niște bețe de mestecăn, răspunse Ciupi.
- Mătușa Tapa zîmbi.
- Este furnicarul vostru. Niciodată nu l-ați privit de departe iar acum, deodată, nu vă recunoașteți propria casă.
- Cine l-a îngrădit și de ce? Furnicile sînt foarte puternice, nu le vîi de hac nici cu prăjinile, rosti cu chibzuială Năzdrăvana.
- Ai judecat drept. Aflați că oamenii l-au îngrădit.
- Oamenii? Cine sînt ăștia și de ce au baricadat furnicarul nostru? începură să curgă întrebările.
- Nu l-au baricadat ei. Au îngrădit furnicarul nostru pentru ca ni-meni să nu-l distrugă. Oamenii sînt ființe mari și foarte puternice. Ei sînt cei mai tari din lume și merg pe două picioare.
- Cum pot sta numai pe două picioare? Fiecare din noi are șase pi-cioare și de aceea sîntem atît de sprintene. Dar oamenii, probabil, sînt grozav de stîngaci, gîndi cu glas tare Ciupi.
- Și oamenii sînt sprinteni. Ei ocrotesc furnicile deoarece noi dist-rugem cu forțele noastre gîndăceii dăunători, omida nesățioasă care produce mari pagube pădurii.
- Inseamnă că atunci cînd furnicile pornesc la vînătoare pentru a-și procura hrana ele apără și pădurea?
- Așa este Ciupi. De aceea oamenii ne numesc insecte folositoare sau sanitarii pădurii.
- De ce sanitari? se miră Curioasa.
- Pentru că furnicile nu prind doar gîndăceii dăunători sau gize vîi, ci le adună și pe cele moarte. Și nu numai diferite vietăți mici, ci și res-turi de la animale și păsări.
- Dar de ce oamenii apără pădurea dacă nu trăiesc în ea?
- Pentru că pădurea ne ajută și pe noi și pe ei să respirăm.
- Să respirăm? se minună Năzdrăvana.

— Desigur. Frunzele verzi produc oxigenul pe care-l inspiră și animalele, și oamenii, și insectele. În pădure se mai găsesc încă ciuperçi, boabe, alune cu care se hrănesc toate păsările și animalele. Iar din copaci oamenii au învățat să-și facă locuințe și multe alte lucruri folositoare.

— Înseamnă că nu trebuie să ne temem de oameni? întrebă Ciupi.

— Firește că nu. Din păcate și printre acești uriași amabili se întimplă să mai fie unii răi și neghiobi. Pentru a se distra pot să imprăstie și să distrugă locuința noastră, să facă din furnicar o jucărie.

— Ce groaznic! se vaită Curioasa.

— Nu te teme, copilă. Nu sînt prea mulți din ăștia printre uriași, o liști matusa Tapa pe mica furnică.

— Pe aceștia trebuie să-i ciupim și să-i stropim cu acidul nostru al furnicilor. Atunci vor înțelege că nu trebuie să ne distrugă, ținu să adauge Năzdrăvana.

Furnicile părăsiră buturuga și porniră iar la drum. Matusa Tapa le povățuia:

— Ca să cunoască drumul cînd merg la vinătoare sau să caute material de construcție pentru furnicarul lor, furnicile ating cărarea cu burta și lasă o urmă mirositoare pentru a recunoaște drumul la întoarcere. După aceea, cînd vine vremea să se întoarcă, pipăie pămîntul cu antenele simțind mirosul cunoscut și așa găsesc drumul spre casă.

— Ce simplu ei se bucură Ciupi.

Împrejur era iarbă înaltă și deasă. Pe cărarea furnicilor se întindea o umbră. Ciupi, care era ultima în coloană, avu impresia că nu este iarbă, ci adevărați copaci. Îi veni poftă să se cațăre pe unul din ei și să privească pămîntul de la înălțimea lui. Furnica știa că ceea ce voia să facă era rău, dar nu se putea abține. Atunci își părăsi tovarășele și peste puțin timp se afla tocmai în virful unui fir de iarbă înaltă. Deasupra sa strălucea soarele, vîntul legăna ușor firul de iarbă și era așa de frumos că furnicii nu-i mai venea deloc să coboare de acolo.

ZBORUL PE FRUNZA DE ARȚAR

„Încă puțin să mă mai dau în leagăn și am să-i ajung din urmă, se gîndea Ciupi. Cărarea e bătătorită bine și n-am să mă rătăcesc, deși n-am mai învățat să folosesc antenele”.

Săturîndu-se de atîta legănat, furnicuța cobori pe pămînt și porni pe urmele suratelor ei. Cărarea era într-adevăr frumoasă. Dar iată că deodată furnica se opri buimăcită. În fața sa se aflau trei ramurițe. Încotro să meargă acum? Atinse una din ele cu antenele și parcă simți mirosul cunoscut. Cu a doua se întîmplă la fel. Și la a treia furnica recunoscuse mirosul furnicarului de acasă.

„Am să mă urc pe cel mai înalt copac și am să privesc pe unde le-a dus mătușa Tapa pe tovarășele mele”, hotări ea.

Se cățăra pe cea mai înaltă rămurică a unui arțar tinăr, însă, oricît se uită, nu zări nimic. Ciupi stătea pe o frunză lată cu cinci lame și se gîndea. Inima sa era cuprinsă de tristețe. Dar iată că în aer se simți apropierea furtunii. Copacul începu să se clatine, un vînt puternic îi scutură vîrfurile verde și apoi, deodată, smulse frunza pe care stătea furnica întristată și începu s-o învîrtă aruncînd-o departe de copac.

„Vai, ce mă fac acum? De ce n-am ascultat-o pe buna mătușă Tapa? Îngăima aproape plîngînd Ciupi. Am să cad, am să mă lovesc și mama nu va ști unde să mă caute”.

Virtejul ridică frunza cu micuța călătoare deasupra pădurii și o purtă departe, spre înălțimi, aproape de cerul albastru și de norii albi. Din cauza încordării începură să-i tremure lăbuțele simțind c-o cuprinde amețeala de atîta învîrtire. Iată însă că virtejul prinse să se potolească și peste puțin timp se opri. Frunza încetă să se mai învîrtească. Acum se lăsa încet tot mai jos și, balansîndu-se ușor, plutea în aer.

Pădurea rămase deja în urmă, iar în jos se întindea cîmpul. Parcă era un imens covor colorat cusut din bucăți verzi, galbene, roze, albe. Ciupi nu văzuse niciodată cîmpul și de aceea nu știa că pe aceste bucățele

multicolore cresc griu, floarea-soarelui, cartofi, hrișcă. Micuța călătoare se așează mai bine pe frunza de arțar și privi cu băgare de seamă. Călătoria parcă începea să-i placă acum.

Iată însă că dedesubt apărură niște cutii. Furnicuța, care tocmai trecea în zbor deasupra unui sat, se uita la această minunăție și nu putea pricepe nimic. Deodată Ciupi observă un petic mare albastru. Parcă ar fi aruncat cineva pe pământ o bucată din cer. A cerului acela care se desfășura ca un cort albastru deasupra capului său.

Și se făcu dintr-odată liniște. Pierise parcă și vînticelul blind care-o purtase pe călătoare pînă aici. Frunza zbură repede în jos și căzu într-o apă. Furnica privi împrejur, însă nu zări pămîntul. Peste tot era numai apă. Nu departe stăteau ca un zid, ridicîndu-se din apă, buruienile înalte și dese. Furnicuța nu se mai putu abține și începu să plîngă cu amărăciune.

— Oaaac, oaaac! se auzi deodată alături un ris. Întredeschise ochii și aproape pieri de groază. Din apă o iscodea un cap uriaș, cu ochi bulbucăți și o gură ca o groapă.

— Cine-e-e plî-i-în-ge aici în la-la-la-cul me-e-e-eu? întrebă capul verde, cu un glas tremurător și rise cu voce tare.

— M-am rătăcit, abia îngăimă Ciupi și se porni mai tare pe plîns.

— Așa pătesc toți cei care nu-i ascultă pe cei mari. Ei bine, că ești neascultătoare. Am să-i chem imediat pe cei mai buni și mai ascultători copii din lume și o să dejunăm. Asta o spun eu, broașca Oac, stăpîna apei. Oaaac, oaaac! orăcâi cu veselie capul verde și dispăru în mocirlă.

DUEL CU ARĂTAREA VERDE

Frunza de arțar plutea aproape nemișcată pe apă. Furnica stătea speriată în mijlocul ei și se gîndea agitată cum să ajungă la mal.

Însă iată că apărură deodată la suprafața apei trei capete verzi. Unul era foarte mare, iar celelalte mai mici. Cel mai mare era Oac, furnica l-a recunoscut imediat. Pe cele mici, care semănau ca două picături de apă, le vedea întia oară.

— Stai? întrebă Oac și izbucni din nou în rîs. Capetele mici orăcăiră și ele.

Ciupi abia se abținea să nu plîngă din nou.

— Uitați-vă, copii, la această plîngăcioasă. Nu i-a ascultat pe cei mai în vîrstă și a apărut ca un intrus pe iazul nostru. Aici sintem noi stăpîni și nu vom lăsa pe nimeni pe domeniul nostru.

— Ce nevoie am eu de iazul vostru? Eu vreau acasă, plînsese Ciupi.

— S-a speriat! Aici toți se tem de noi! se lăudă Oac: Fiule, Orăcăilă, răstoarnă frunza și să ne arate cum știe să înoate acest roșcat fricos, după care vom lua gustarea de dimineată.

— Orăcăilă! se auzi un strigăt dinspre unul din capetele mici, verzi, care înotă în direcția frunzei.

Furnica își aminti în acel moment de mătușa Tapa care îi învățase cum să se apere de dușmani cînd aceștia ar ataca furnicarul. Și se decise să se bată pînă la ultima suflare. Între timp Orăcăilă se apropie înot de frunză, apucă una din margini cu botu-i uriaș și începu s-o legene. Ciupi sări sprintenă spre puiul de broască, îl ciupi tare de bot cu mandibulele sale puternice și-l stropi cu acidul pe care-l au furnicile. Orăcăilă urlă de durere și se scufundă în apă.

— Ah, răutate! Ce-ai îndrăznit să-i faci puiului meu drag? se auzi glasul broaștei. Am să te-nghit imediat!

Și, căscînd larg botul, se apropie cu prudență de frunză. Se vede că și broaștei Oac îi era teamă acum de furnică.

Orăcăilă ieși la suprafață în același timp cu sora sa. Plîngea de se auzea în tot iazul și striga:

— Scufund-o, mămico, mănînc-o pe furnica asta rea!

Din cauza acidului furnicii puiului de broască îi apăruse pe bot o bășică mare pe care o zgîndărea tot timpul cu laba.

Oac ajunsese înot pînă la frunză. Ochiul ei bulbucăți priveau stăruitor spre Ciupi, iar în botul căscat se mișca amenințător o limbă lungă. Furnica era pregătită pentru orice. Și deodată ajunse pînă la ei un strigăt:

— Oac, iată o barză!

Capul verde strigă: Oaac! și într-o clipă dispăru sub apă. Cei doi pui o tuliră și ei.

— Cine e aici? întrebă Ciupi.

— Sint eu, Măsoară Apa.

— Tu măsoari apa?

— Nu. Mi se zice așa fiindcă știu să umblu la fel de bine pe apă, ca și pe uscat. Și nici nu mă ud pe picioare fiindcă am aceste pernțe de aer. Privește! ridică Măsoară Apa piciorul dinainte, după care alunecă pe apă în jurul frunzei ca o adevărată patinatoare.

— De ce ai speriat-o pe stăpîna iazului?

— Ha-ha-ha! Eu sint stăpînul iazului! izbucni în ris Măsoară Apa. Aceea e doar o broască lăudăroasă. Lată că vine și barza.

Se roti de cîteva ori deasupra iazului și apoi se lăsă din ce în ce mai jos. Picioarele lungi și roșii atinseră apa nu departe de buruieni. Acolo iazul era mai puțin adînc — apa abia — i ajungea pînă la genunchi.

— Ah! țipă Ciupi.

— Nu te teme. Numai Oac se sperie. Ea vine încoace să vîneze broaște — o liniști pe furnică, voioasă, Măsoară Apa.

DIN NOU LA DRUM

Barza, cu picioarele sale lungi, păsea agale pe lângă buruieni. Cîteodată se oprea nemișcată într-un picior privind cu atenție în apă și pîndind prada. Vîna.

Ciupi stătea pe frunză și urmărea cu atenție fiecare mișcare a vînatoului înaripat. Niciodată nu văzuse o pasăre uriașă cu asemenea aripi mari. Și i se părea ceva ciudat. Măsoară Apa alerga în jurul frunzei fredonînd un cîntecel vesel. Credea probabil că astfel îi va distra atenția furnicii speriate.

— Măsoară Apa, barza trăiește în iaz? întrebă Ciupi.

— Nu, casa ei e în sat, în vîrfurile unui stejar bătrîn. Aici vine numai să vîneze — îi răspunse Măsoară Apa. Dar tu nu vrei să rămii aici cu noi pentru totdeauna? Hai, rămii. Vom fi prietenii tăi.

— Nu pot. Mă așteaptă mama la furnicar, e îngrijorată și eu nu știu cum să ajung la mal.

— Nu te întrista! O să găsim noi o soluție. Doar prietenii se ajută unul pe altul la necaz.

Măsoară Apa se gîndi și, imediat, strigă bucuros:

— Am găsit, am găsit soluția! Așteaptă. Mă întorc îndată.

Și dispăru lăsînd-o pe Ciupi singură. Furnicii i se făcuse foame, dar pe frunză n-a fost nimic de mîncat.

Sorbi o picătură de apă care însă îi înteeți mai tare foamea. Nu după multă vreme apărură Măsoară Apa. Aducea în spate un ghem de pînză de păianjen și se apucă să-i lege capătul de codița frunzei.

— Ce faci? întrebă Ciupi.

— Fac din pînză de păianjen un ham și am să te trag pînă la mal — răspunse Măsoară Apa.

Termină repede treaba, se opintii, smuci o dată, de două ori și frunza

inceu să plutească încet pe apă. Furnica sări de bucurie și strigă „ura”! N-a apucat să se bucure prea mult fiindcă frunza, deodată, se opri. Deși Masoară Apa se căzni s-o urnească din loc, nu reuși.

— Probabil că urita Oac o ține așa, zise Ciupi.

— A, să văd imediat.

Măsoară Apa își scoase hamul, dădu o raită prin jur și clătină trist capul:

— Bătu-l-ar de întuneric! Frunza s-a agățat de buruieni și n-am cum s-o scot. Trebuie să chem pe cineva în ajutor. Și plecă.

Din nou furnica rămase singură. Era amețită de foame. Ca să nu se mai gândească la mâncare se hotări să tragă un pui de somn. Dar abia ațipise cind frunza începu să se legene și să plutească. Ciupi a stat pe picioare, se uită împrejur și scoase un strigăt de spaimă. Luind hamurile cu colții galbeni, uriași, un animal trăgea frunza de arțar. Din apă o iscodea o figură mustăcioasă cu ochi sticloși.

Șobolanului de apă îi plăcu atât de mult frunza de arțar încît se decise s-o ducă la casa lui. Furnicii roșcovane, care tremura de spaimă, nu-i dădu nici o atenție. Șobolanul se grăbi spre o salcie bătrînă sub rădăcinile căreia se afla vizuina lui.

Intră sub salcie. Ramurile ei atingeau apa. Pe Ciupi o străfulgeră o idee: să se prindă de o crenguță a salciei părăsindu-și astfel adăpostul de pină acum. Acolo va fi în siguranță!

În aceeași clipă furnica o porni de-a lungul frunzei, apoi pe creangă și ajunse aproape de trunchiul salciei. Dar și aici i-a fost dat să înlemnească de spaimă. Văzu lîngă ea pe acel zvăpăiat care luase frunza. Poate nu era chiar el căci nu semăna la figură și nici la ochi... Era motanul Cotoilă, care se urca pe trunchiul salciei unde se auzea piuitul puilor de graur. Arăta la fel de mustăcios și cenușiu ca șobolanul și de aceea o înspăimîntase la început pe furnică.

Ciupi se aciui pe rămurică și, ținîndu-și răsufierea, începu să-l pindească pe motan. Acesta ajunsese la scorbură. Încercă să bage capul înăuntru, dar nu reuși. Atunci se hotări să facă altfel. Băgă o labă în scorbură, dar asupra musafirului nepoftit se năpusti graurul. El zbura deasupra lui și încerca să-l lovească cu ciocul în cap. Motanul fu nevoit să uite de ospăț și trebui să se apere de atacul graurului. Cu un țipăt neliștitor venîră în zbor, ca frunza și ca iarba, păsările negre. Era neamul graurului. Motanul văzu că nu-i de șagă. Una îl lovea cu ciocul în cap, alta în nas, a treia încerca să-i atingă spinarea. Nemaiputînd ține piept atacului o luă la fugă mieunînd.

— Ura! Tilharul cenușiu e învins! Ura! strigă din toate puterile furnicuța dansînd pe rămurică.

Dar din nou se petrecu ceva neașteptat. Fugind, motanul atinse furnicuță cu coada și o aruncă de pe rămurică. Speriată, Ciupi trase un țipăt. În timp ce cădea, micuța încercă să se agațe de ramurile salciei, dar acestea erau foarte alunecoase și furnica venea tot mai repede în jos.

Deodată simți că lăbuțele se încurcaseră într-un fel de ață extrem de subțire. Sub greutatea furnicii ața se întinsese ca un elastic, dar nu s-a rupt. Ciupi se prinse cu toată puterea de ea însă se temea să facă vreo mișcare. Lingă ea se ivi deodată o arătare mică, cu opt picioare strimbe, care începu repede-repede să înfășoare furnica în firul acela subțire.

— Cine ești și de ce mă înfășori? întrebă speriată Ciupi.

Cel cu picioare strimbe mormăi ceva și urzi mai departe ața sa. Furnica se neliniști mai tare și se repezi asupra unuia din picioare pișcându-l zdravăn. Virful piciorului se frinse ca un vrej uscat.

Vietatea se strinse tot mai mult, făcându-se ghem, încît nu zăreai unde-i era capul și unde se aflau picioarele. Ciupi începu să taie ața viscoasă și tare cu dinții și s-o arunce jos.

— De ce-mi strici plasa? întrebă cu glas răgușit ghemulețul.

— Dar tu de ce m-ai împresurat cu firele tale? zise furnica.

— Eu așa vinez totdeauna muște și insecte deoarece sînt păianjenul numit Muscarul, scoase capul afară cel cu picioare strimbe.

— Nu sînt nici muscă și nici țîntar. Sînt furnică și mă cheamă Ciupi.

Micuța furnică prinse curaj văzînd că numai astfel poate opune rezistență agresorului.

— Dacă ești furnică, n-ai de ce zbura ca o muscă! horcăi nemulțumit Muscarul.

— N-am zburat. Pur și simplu am căzut.

— N-ai ce căuta în plasa mea.

Între timp Ciupi s-a eliberat din plasă și se tira încetișor pînă la Muscar.

— Nu mă atinge! strigă păianjenul, închipuindu-și că acest intrus vine să se războiască.

Peste o clipă păianjenul stătea deja pe firul argintiu pe care reușise să-l fixeze de ramura salciei. Furnica îl privi de sus pe Muscar și-i spuse:

— Ce mai vinător! N-am să te ating! Mai bine mi-ai da ceva de mîncare!

— Nici eu n-am. Zboară pe aici fel de fel de vietăți, îmi strică plasa și să le mai dau și de mîncare?

— Hrăpărețule!

- Prinde o muscă. Proviziile sînt pentru mine.
- Nu cere de mîncare Muscarului — auzi Ciupi o voce plăcută. N-o să-ți dea niciodată. Mai bine zboară cu mine și am să-ți arăt unde poți să-ți potolești foamea.
- Dar cine ești tu? întrebă furnica, văzînd pe frunza ușor legănată de vînt un gîndăcel roșu cu șapte buline negre pe spate.
- Sînt Buburuza. Să zburăm împreună.
- Eu nu știu să zbor. Știu doar să mă tirăsc și să alerg.
- Am să te aștept pe pămînt. Hai jos!
- Și Buburuza, întinzîndu-și aripioarele zbură de pe frunză. Iar Ciupi coborî pe tulpină.

ca se așează pe firul de pai fără să mai zică ceva și gândăceii o ridicară cite trei de fiecare parte.

— Unu-doi-trei-start! și am zburat, comandă Buburuza.

Gîndăceii își întinseră aripioarele străvezii și peste o clipă paiul se ridică.

În citeva clipe Ciupi era deja în grădină. Gîndăceii aterizaseră pe o frunză de varză.

— Vă mulțumesc foarte mult, zise furnica.

— Prietenii trebuie să se ajute între ei, răspunse unul dintre gîndăcei, după care plecară. A rămas doar Buburuza.

— Acum vom prinzi, spuse ea și se grăbi s-o ia în jos pe frunza de varză. Ciupi se luă după ea.

— Uite-i, uite-i! strigă bucuroasă Buburuza și se repezi asupra unor gîngănii mici verzi care se lipiseră parcă de frunza de varză. Înhață-le, Ciupi! Sînt niște paraziți care rod frunzele.

Furnica privea cu atenție gîngăniile amintindu-și lecția mătușii Tapa.

— Așteaptă, așteaptă, Buburuzo! Noi nu mîncăm de astea! Astea sînt văcuțele noastre.

— Văcuțe? nu-l crezu Buburuza.

— Sigur. Privește încoace, zise Ciupi și alergă spre una din distrugătoare. O atinse cu antenele și primi în dar o picătură de lichid dulce.

O bău repede și o luă spre altă văcuță.

— Ce prostuță ești. Astea trebuie mîncate în întregime, zise Buburuza.

— Nu, e mai bine să le mulgi, iar pe dușmanii lor să-i alungi, o contrazise Ciupi. Așa ne-a învățat mătușa Tapa.

— Bătrînul Juju ne-a spus că pe astea trebuie să le mîncăm, să le distrugem, ținu să adauge Buburuza. Dăunează plantelor.

— Ei, nu vă mai certați! auzi furnica o voce. Fiecare are dreptatea lui. Pentru buburuze, distrugătoarele sînt o hrană bună, pentru furnici sînt niște văcuțe.

— Cine ești? întrebă furnica nepricepînd a cui era șoapta.

— Frunza de varză. Nimeni nu poate să mă salveze de nesățioasele omizi verzi. Mă mîncă zi și noapte. Vai, ce mă doare! se văiță frunza de varză.

— Cine e asta? întrebă Ciupi. Mătușa Tapa nu apucase să le spună nimic despre omizi.

— Este un monstru care nu stie altceva decît să mînînce. E atît de lacom, că ar minca toate frunzele.

— Buburuzo, arată-mi-l.

— Mi-e teamă. E foarte mare. E mai mare decât mine și decât tine de zece, ba nu, de o sută de ori!

— Nu-i nimica. Numai să mi-l arăți — insistă furnica.

Omidă stătea pe marginea frunzei și cu dinții ei puternici o rodea de se auzea piriitul. Omidă nu le dădea nici-o atenție. Furnica, mirată de o asemenea indiferență, se apropie pe furiș de omidă nesățioasă și-o atinse cu antenele.

— Ha-ha-ha! hohoti răgușit omidă și se încovoie ca un arc. Cine-a îndrăznit să mă deranjeze? Sînt atît de flămîndă că aş minca totul.

— Ciupi, prietenă, să fugim mai repede! răcni îngrozită Buburuza. Furnica, se cocoșase însă deja pe omidă.

LUPTA DE PE FRUNZA DE VARZĂ

Cînd omida simți că cineva s-a urcat pe ea, se răsuci de cîteva ori pe frunză, încercînd să scape de agresor. Însă Ciupi se ținea zdravăn. O ciupi din răsputeri și o stropi cu acid.

— Ah, ah! țipă monstrul verde și îndoindu-se, încercă să înșface furnicuța.

— Ferește-te, Ciupi — striga Buburuza urmărind duelul cu răsufierea tăiată.

Furnica se dădu la o parte, iar cînd omida se prăvăli o ciupi încă o dată. Nesățioasa începu să zvicnească, să se zvîrcolească pe frunză, dar Ciupi n-o slăbea deloc.

— Ai grijă, furnico! Poți să cazi! strigă Buburuza. Însă furnica nu auzi strigătul deoarece căzuse împreună cu omida. Ciupi se lovi și leșină.

Și a venit în fire cînd cineva o stropi cu apă rece. Deschise ochii. Alături era doar omida. Și din nou o stropi cineva.

Se uită la stînga, la dreapta, dar nu zări nimic. Deodată auzi glasul bucuros al Buburuzei:

— Trăiește, Ciupi a noastră trăiește!

— Îți mulțumesc mult, dragul meu salvator, vorbi încet frunza de varză.

— Cine a turnat apă peste mine?

— Nimeni — privi Buburuza cu mirare spre furnică.

Plouă. Vai ce bine-mi pare că plouă! E așa de plăcut! se bucură frunza de varză.

— Mie nu-mi place! răspunse Ciupi. Noi, furnicile, ne întoarcem acasă înainte de a începe ploaia și astupăm toate intrările și ieșirile din furnicar. Unde să mă ascund aici de ploaie?

— Ascunde-te sub mine. Aici e uscat. Și tu, Buburuza, poți să stai aici pînă trece ploaia — le-a propus frunza de varză.

— Nu, eu am să zbor repede spre casă și după ploaie ne vom reîntîlni, spuse gîndăcelul cu buline negre pe spinarea roșie, și-și deschise aripioarele.

Ciupi stătea sub frunză și privea cum cade ploaia. La început căzura stropi mari și răzleți. Ei izbeau frunza, apoi ce loveau de pămînt, împrăștiind în toate părțile picături mărunte. Dar iată că se auzi un tunet. Ploaia se întee.

— Ce ploaie frumoasă și caldă! exclamă bucuroasă frunza de varză.

Ploaia, parcă vrînd să-i facă frunzei o favoare, se așternea tot mai tare, ca o adevărată rupere de nori. În apropierea lui Ciupi apărură cîteva piriișe. Din ce în ce se lărgeau și se adînceau, deoarece ploaia nu se mai potolea. Deodată bulgărele de pămînt pe care stătea mica furnică se îmbibă de apă, se mișcă și se sparse și Ciupi căzu în mocirlă.

Furnica încercă să ajungă la varză ca să se cațere pe tulpină, dar pe picioare se adunase atîta noroi încît nu putea să se urnească din loc. Ploaia nu înceta deloc.

Într-o clipă pe Ciupi o prinse un torent năvalnic. „Aici, probabil, mi-e sfîrșitul. N-am să mai mă întorc niciodată acasă în pădure!” se gîndea cu tristețe în timp ce căuta ceva de care să se agațe pentru a nu se îneca.

Deodată zări plutind drept spre ea un buștean roșcovan. Era o bucată de vrej de porumb ce se afla de anul trecut în cine știe ce grădină și acum a adus-o apa. Cînd bușteanul trecu prin dreptul ei se agăță de el. Furnica udă și fără puteri plutea acum spre necunoscut dusă de puhoiul vjeliș și tulbure.

CUM L-A FĂCUT FURNICA SĂ RIDĂ PE BOBOCUL DE RAȚĂ

În sfârșit ploaia se potoli. Vrejul de porumb pe care stătea furnica se opri și el. Puhoiul îl dusesese în mijlocul unui smîrc mare care se forma după ploaie.

Adia un vînticel răcoros. Lui Ciupi îi era frig fiind udă din cap pînă-n picioare. Începu să sară și să alerge de la un capăt la altul al vrejului. Vîntul îi ducea pe apă pînă au ajuns la un munte uriaș. Dar muntele părea destul de ciudat — era negru și se mișca puțin. Dinspre el începu să se reverse un val de căldură.

Furnica se pregătise să înceapă urcușul cînd simți deodată adierea fierbinte. Se uită cu grijă împrejur și observă în apropiere două găuri. De la un timp ieșea din ele cu huruit și fluierat un aer cald. Deși înspăimîntată, Ciupi era așa înghețată, încît hotărî să se încălzească cu orice preț.

Ajunse repede la una din găuri și se vîri acolo. Înăuntru era umezeală și bătea mereu vîntul: într-o parte era cald, iar în alta rece. Furnica începu să caute unde să se ascundă de vîntul rece. Deodată împrejur începu să se simtă un freamăt și imediat se abătu o adevărată furtună asupra micii călătoare. Prinsă de boarea caldă de vînt furnica zbură într-o clipă din ascunzătoare, trecu rapid pe deasupra apei și căzu pe cărarea udă lîngă chiar smîrcul singuratic. Dacă ar fi fost uscată cărarea, furnica s-ar fi zdrobit. Așa însă ea alunecă pe burtă și scăpă cu viață.

Nu apucă să se dezmeticească și să se curețe de murdărie cînd lîngă ea se opri un ghem pufos, cu niște piciorușe scurte și roșii. El alergă spre apă, însă, zăbind furnica, rămase încremenit.

— Peste tot e atîta apă, iar ciudățenia asta stă pe uscat și se curăță de murdărie. Haide mai bine să ne scăldăm — îi propuse cel cu piciorușe roșii.

— Nu-mi place să mă scald. Și așa mi-e frig, răspunse furnica.

— Atunci am să fiu nevoit să te iau cu ciocul de mustățile tale ude și să te arunc în apă, fiindcă nu pot să suport pe cineva murdar.

— Încearcă numai! Am să te pișc de limbă încît o să-ți mai treacă pofta de a ciupi pe cineva, strigă furnica și se pregăti de luptă.

— Mică, mică, dar bătaușă!

— Nu sînt bătaușă, ci furnica de pădure Ciupi.

— Iar eu sînt hohocul de rață Mac — și ghemulețul galben făcu o plecăciune respectuoasă și înclină capul pînă la pămînt. Spune-mi, de unde ai apărut aici? Eu trec în fiecare zi pe cărăruia asta, dar nu te-am întîlnit niciodată.

— Am zburat din pădure pe o frunză de arțar, am nimerit în grădină și m-a prins ploaia, după aceea am plutit pe un buștean și am ajuns la muntele acela, începu să povestească furnica.

— Unde e muntele ăsta?

Furnica îi arătă smîrcul în mijlocul căruia se afla muntele. Mac, bă-tînd din aripioarele sale scurte, începu să hohotească așa de tare, încît i se umeziră ochii de lacrimi.

— De ce rizi? întrebă ofensată Ciupi.

— Ah, nu mai pot! Ah, salvați-mă, am să mor de ris nu se mai putea opri Mac. Ce mai munte ți-ai găsit tu! Ha, ha, ha!

— Dar oare nu e munte?

— Ehe! Grohăilă, ieși din smîrc! strigă deodată rătușca.

Muntele s-a mișcat și apoi a răspuns:

— Cine dorește să mă vada?

— Grohăilă, dacă vrei să vezi pe cineva ciudat, care te-a confundat cu un munte, ieși mai repede din smîrc!

— Tu, Mac, ești ciudat. Desigur acel cineva este foarte înțelept pentru că într-adevăr sînt mare ca un munte. Privește încoace.

Grohăilă se întoarse satisfăcut pe cealaltă parte, și se umflă aproape să plesnească.

— Îi place purcelului să se creadă mare. Acum are să le povestească tuturor că el e un munte, zise Mac. Dar tu cum ai nimerit pe cărare? Ai venit plutind?

— Nu, am zburat. Am căutat să mă încălzesc și, probabil, am nimerit ritul purcelului. Iar acolo se porni o furtună...

— Ce furtună? Grohăilă al nostru a strănutat. Grohăilă! îl strigă din nou rătușca. Îți place chiar așa de mult să stai tolănit în baltă, încît nici nu simți cum își fac străinii de cap în nasul tău?

— Eh, Mac-Mac, nu mă deranja. Am visat o ghindă mare și gustoasă de ți-era mai mare dragul. Tu ești încă o rătușcă mică și necoaptă. Nici nu știi cît de mult ne place să ne bălăcim în smîrc. Aici facem băi de nă-

mol ca să nu ne îmbolnăvim. Astfel alungăm căpușele și toată murdăria de pe corpul nostru... explică Grohăilă și se-ndreptă somnoros spre smîrc.

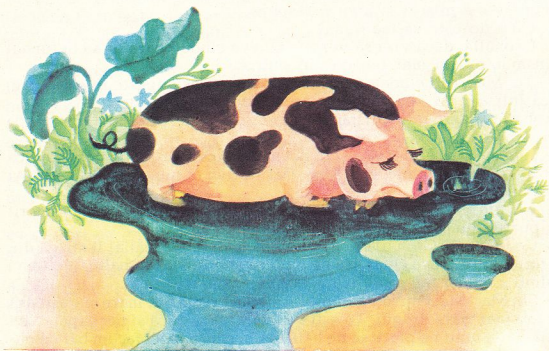
— O, iar a apărut, se bucură Ciupi. Se scutură și s-a eliberat de murdărie.

Rățușca se îngrijoră:

— S-a făcut tare cald. Așteaptă-mă puțin pînă am să mă scald și după aceea vom merge la ograda noastră. Am să-ți fac cunoștință cu surioarele mele. Lor, ca și ție, nu le place să se scalde.

Și se aruncă în apă.

Furnicuța coborî de pe cărare, se așază pe o frunză lată de brusture și se lăasă în voia razelor blinde ale soarelui.

COCOȘELUL MINCINOS

De pe frunza de brusture pe care stătea Ciupi vedea toată întinderea smîrcului. Rătușca înota repede în jurul ei, se scufunda, măcăia bucuroasă. Furnica urmărea cu atenție cum se bălăcea Mac și nu contenea să se mire cum de acest ghemuleț galben nu se udă și nu se înecă. În cele din urmă rătușca, săturindu-se de scăldat, ieși pe cărare.

— Hei, Ciupi! Nu cumva ai adormit pe frunza ta de brusture?

— Ah, nu. Te-am urmărit cit de frumos înoți, răspunse furnica.

— Eh! Parcă poți să te scalzi ca lumea în smîrcul ăsta mocirlos! Să mă vezi într-o apă mare! Pe un iaz, de exemplu, pînă treci de la un mal la altul, te dor și picioarele. Iar la mijloc e așa de adînc încît nu poți să ajungi pînă la fund — spunea Mac cu însuflețire. Am înotat o singură dată în iaz. Mamei îi era tare teamă că mă voi îneca. Alerga tot timpul pe mal și striga să ies.

Mac se apropie de frunza de brusture și privind în sus zise:

— Sări, prietenă, drept pe spatele meu și să mergem la casa noastră.

— Mi-e frică. Ești udă și rece.

— Nu sînt deloc udă.

— Ai stat atîta în apă și nu te-ai udat? nu-i veni să creadă furnicii.

— Apa nu-mi udă deloc penele care sînt unse cu grăsime.

— Cine ți le-a uns? Mama? se porni să întrebe cu mirare furnica.

— Singură mi le-am uns. Pe codiță am o umflătură mică. Dacă o apăs cu ciocul apare o picătură de grăsime. Cu grăsimea asta îmi ung fiecare pană. Ai înțeles?

— Am înțeles.

Stînd pe marginea frunzei, furnica se uită și sări pe spatele rătuștei.

— Stai bine? întrebă Mac întorcînd spre furnicuță ciocul roșu.

— Da. Aici la tine e un loc cald și plăcut, răspunse mulțumită Ciupi.

— Atunci să mergem. Înainte! strigă rătușca.

Bălăbănindu-se dintr-o parte în alta, Mac lipăi pe cărare. Pină ajunsese în ogradă furnica simți că ametește de atîta legănare.

— Cum e acolo? o întrebă Mac oprindu-se sub o tufă de dalie.

— Mai bine lasă-mă repede pe pămînt fiindcă simt că se învîrte totul în jurul meu.

Mac întinse ciocul. Ciupi apucă de el și într-o clipă ajunsese pe pămînt. În acest timp, din cerdac ieși o cloșcă bălțată cu o mulțime de pușori. Erau și roșcați și albi, și pestriți, și negri.

— Uite pe surioarele mele și pe frățiorul Răgușilă, zise Mac.

— Dar ei nu seamănă deloc cu tine! strigă furnica.

— Pentru că sînt pui de găină, iar eu sînt răușcă! îi răspunse mindră Mac ridicînd ciocul.

Ei știu doar să alerge după mama lor și să scormonească în gunoi.

Gloșca a găsit un cărăbuș. Ploaia îl dăduse jos de pe un vișin. Mama își adună puii împrejur și începu să le povestească:

— Un asemenea gîndac noi, găinile, îl mîncăm. Țineți minte pentru viitor. Însă să nu confundați cărăbușul cu rădașca. Pe ea n-o puteți minca, iar puii e mai bine să nu se apropie de rădașcă, să nu se întîmple ceva rău.

Iată că de cărăbuș se apropie în fugă cocoșelul Răgușilă. Îl lovi tare cu ciocul o dată, de două ori încît acesta i se înfipse în spinare. Răgușilă se întoarse și zise:

— Au!

— Nu e nimic, fiule. Ai să mai crești, ciocul are să ți se întărească și ai să isprăvești repede cu cărăbușul.

— Și acum sînt mare. Știu să și cînt. Sînt cel mai bun cîntăreț din toată ograda. Ia privește cum cînt!

Auzindu-l pe Răgușilă cum se laudă, Mac îi zise furnicii făcîndu-i cu ochiul:

— Imediat va fi veselie aici.

Cocoșelul își infoie penele, se umflă și scoase cu efort un răgușit:

— Huhurihu! Hu-hu-ri-hu-u!

Auzind un asemenea hîrîit pușorii izbucniră în rîs. Cocoșelul începu să se scuze:

— Gitlejul mi-e răcit din cauza ploii. În schimb am văzut firoasa rădașcă, m-am luptat cu ea și am învins-o. Dacă vreau o arunc pe voi, pușori.

— Vai, mamă, ascunde-ne, piui speriat cel mai mic dintre ei.

— Nu vă temeți, copii. Răgușilă născocoște fel de fel, își liniști cloșca puilul.

— Ba nu născocesc!

— Bine. Dacă nu născocoști, atunci povestește-ne cum sînt coarnele cărăbușului și cîte sînt.

— Sînt foarte mari și sînt zece la număr. Un corn îi crește pe coadă, altul...

— Destul, destul! îl opri cloșca. Nu e frumos să ne păcălești. Copii, dar unde e Mac al nostru?

— S-a înecat. L-am văzut chiar eu, zise Răgușilă.

— Tu te-ai înecat, Răgușilă, spuse rățușca ieșind de sub tufă.

— Micul nostru Răgușilă a mințit și de data asta! strigară în cor puișorii topăind în jurul cocoșelului.

TREI CĂLĂTORI

Auzi, ce născocire, să spui că rătușca, o atit de bună înotătoare și scufundătoare, s-ar fi înecat! Acum toți puii de găină rideau de cocoșel. Acesta stătea în mijlocul lor, cu capul aplecat, gata să izbucnească în plins.

— Ajunge! îi opri cloșca observind scena. Răgușilă al nostru nu va mai minți de acum înainte. Și acum, micuții mei, am să vă învăț cum să găsiți după ploaie grăunțe, gize și rime.

Gloșca strînse toți puișorii și-i duse în stradă. În curte rămăseseră posomoritul Răgușilă, rătușca Mac și Ciupi.

— N-am nevoie de nici-un fel de grăunțe și de nici-o rimă! Pot să mi le găsesc și singur, dacă vreau, spuse jignit cocoșelul. Și văzînd-o dintr-o dată pe Ciupi, o apucă cu ciocul fără să stea pe gînduri, dar, țîpînd de durere, o scăpă.

— Ce gîndac rău care înțeapă!

— De, acum vei ști că n-ai voie să-l înhați pe prietenul meu, spuse rătușca apropiindu-se de cocoșel. Mai bine să ne gîndim cum s-o ajutăm pe furnică să găsească pădurea.

— Dar nu știu drumul pînă acolo.

— Atunci, uite ce vom face, zise Mac. Tu, cocoșelule, du-te la mama ta și întreab-o cum să găsim drumul care duce în pădure. Însă nu le mai incurca și nu mai născoci nimica... Te vom aștepta în curte.

Cocoșelul alergă să prindă cloșca din urmă. În acest timp rătușca se ascunse în umbra unei tufe de trandafir, iar furnica stătea liniștită sub razele fierbinți ale soarelui care pătrundeau printre frunzele florilor.

Răgușilă nu întîrzie prea mult. Se grăbise atîta încît gifiia din greu.

— Ai aflat? în întrebă cu nerăbdare Mac.

— Mama n-a fost niciodată în pădure, începu să povestească cocoșelul, trăgîndu-și răsuflarea. Este foarte, foarte departe. În pădure trăiesc animale sălbatice, cum e vulpea, și păsări feroase, ca uliul. Drumul

pina acolo îl cunosc oamenii, ciinii și berzele care au cuibul în stejarul cel bătrîn, și rațele sălbatice care zboară cîteodată spre lac. Printe găini nu avem pe cineva care să fi mers măcar o dată în viața lor în pădure.

— Asta-i situația, rosti gînditor Mac și se apucă să-și curețe ciocul.

— Nu te putem ajuta cu nimic, conchise Răgușilă. Rămii să stai cu noi.

— Nu pot, se schimonosi furnica.

— Așteptați. Se pare că am găsit soluția, interveni Mac.

— Dacă te pregătești să mergi în vizită la vulpe sau la uliu, poți face asta fără mine!

— Răgușilă e și fricos după cum se vede, observă rățușca.

— A, nu, nu sînt fricos! Dacă vreți să știți, aflați că sînt cel mai curajos cocoșel din lume și nu mi-e teamă de nimeni!

— Iar te lauzi? Mai bine ascultă la ce m-am gîndit. Vom pleca imediat spre iaz. Știu drumul deoarece am fost de două ori acolo. La iaz vom încerca să găsim rațele sălbatice și le vom întreba cum să ajungem în pădure. Poate vor zbura în direcția aceea și atunci ar lua-o și pe furnică.

— Ai o minte grozavă, Mac! o lăudă cocoșelul.

— Acum hai să pornim la drum.

De data asta Ciupi mergea călare pe Răgușilă. Pe spinarea cocoșelului stătea comod. Chiar mai comod fiindcă nu se mai legăna ca rățușca și furnica putea să contemple în voie împrejurimile.

LÎNGĂ IAZ

Cărarea îi duse pe Ciupi, Mac și Răgușilă pînă la iaz. Un vinticel plăcut gonea un șir nesfîrșit de valuri. Ele se loveau plescîind liniștit de malul nisipos și ușor înclinat lăsînd în urmă bule și spumă.

— Ce apă multă e aici! Ți-e frică să te și uiți, strigă cocoșelul. Furnica sări din spinarea cocoșelului.

— Unde să căutăm aici rațele sălbatice? întrebă încet Ciupi. Nu văd unde are capătul apa asta.

— Degeaba căutăm aici. Nu există nimic, se strimbă Răgușilă.

— Nu există, nu există, îl imită Mac. Știi doar să scîncești. Rațele sălbatice trebuiesc căutate în stufăriș.

— Dar unde e stufărișul ăsta? întrebă furnica.

— Trebuie să mergem puțin de-a lungul malului și-l vom observa. Sint niște ierburi dese, foarte dese și înalte, foarte înalte, care cresc drept din apă.

— Și putem trece printre ele?

— Nu trebuie. Doar știu să înot.

Călătorii porniră de-a lungul malului. Nu după mult timp se opriră. Un perete de stuf apăru în apropierea cărării.

— Tu, cocoșelule, așteaptă-ne pe mal, iar eu și Ciupi vom înota în căutarea rațelor sălbatice.

Răgușilă se așeză imediat să se odihnească în iarbă, iar Mac puse furnica pe spinare și sări în apă.

În stufăriș domneau întunericul și răcoarea. În susul apei bătea vîntul, iar în jos nu se simțea nici un freamăt. Mac s-a strecurat repede prin stufăriș observînd împrejurimile. Furnica observă prima pe mama rață sălbatică și pe neastîmpăratele rătuște roșcate.

— Mac, privește la stînga. Se pare că acolo sint rațele sălbatice, spuse Ciupi.

Mama rață ciugulea în stufăris lintiță. Rățușca se învîrtea alături. Mac înotă cu îndrăzneală spre grupul de rațe sălbatice și salută:

— Bună ziua!

— Bună ziua, răspunse rața sălbatică.

— Priviți, priviți, ce galben și urît e, grăiră rățuștele sălbatice.

— Da, dar e politicos. Iar voi nici măcar n-ați răspuns la salutul său.

Sințeti niște copii necuviincioși.

Rușinate, rățuștele au tacut și se ascunseră după mama lor.

— Mătușică rață, spuneți-ne cum să găsim drumul spre pădure. Furnica trebuia să fi ajuns acasă și nu știe drumul.

Abia acum observă rața sălbatică mica furnică aflată pe spinarea lui Mac.

— Vrei să-ți ajuți prietena? Bravo. Pină la pădure e mult de mers. Știu drumul pîna acolo, însă pină nu-mi cresc copiii nu pot pleca de pe iaz.

— În afară de voi poate să ne arate altcineva drumul? întrebă Mac.

Rața căzu pe gînduri, însă după cîteva clipe răspunse:

— Din lacul acesta se revarsă un pîrîiaș repede care curge și prin cîmpie și prin pădure. Dacă furnica știe să înoate, poate să pornescă pe pîrîiaș la drum, și nu peste mult timp va sosi acasă.

— Mulțumesc, mătușă rață, zise Mac și se întoarse la mal.

Răgușilă s-a bucurat grozav cînd i-a zărit pe Mac și pe Ciupi ieșind din stufăris.

— Am crezut că v-ați rătăcit în hățișul ăsta și că nu vă veți mai întoarce niciodată. Firește că n-ați găsit nici-o rață sălbatică...

— Ba nu, am găsit. Însă nu poate zbura spre pădure. Ciupi trebuie să se ducă pe pîrîiașul care se revarsă din iaz.

BĂRCUȚA DIN FRUNZA DE PLOP

Furnica, rățușca și cocoșelul meraseră mult timp de-a lungul malului pînă ajunseră la un dig pe care creșteau două rînduri de plopuri uriași argintii. Frunzele copacilor foșneau în vînt de parca ar fi spus ceva.

— Ce munte uriaș! izbucni fascinat cocoșelul privind digul. Și nu e nici-un pîriu prin apropiere. V-a păcălit rața sălbatică, ca să nu-i bateti la cap pe ea.

— Taci, cocoșelule, nu-ți mai arăta prostia. Nu te gîndești, nu te uiți în jur și trîncănești ce-ți vine pe limbă, începu rățușca să-l certe cu bun simț pe nerăbdătorul Răgușilă. Privește, pe cîmpie se întinde un șir de tufe. Poate pe acolo aleargă și pîriiașul acela.

O porniră pe dig. Dar iată că ajunse pînă la ei un zgomot. Trecînd peste baraj, apa cădea apoi pe pietre ca un fir argintiu. Ea spărgea o sumedenie de picături și, ca o ploaie binefăcătoare, împrăștia bolovanii de toate felurile. Picăturile păreau în soare de culoarea aurului pur.

— Iată și pîriiașul acela, glăsui rățușca.

— Ei, degeaba am venit pînă aici, se strîmbă Răgușilă. Nu ne neusește nimic...

— De ce? întrebă Ciupi.

— Deoarece bărcuța noastră o să se sfărîme de pietrele astea cît ai clipi din ochi. Și tu, furnico, te vei ineca.

— Iar te grăbești, cocoșelule. Ne vom da drumul în jos și vom mesteri bărcuța acolo unde apa curge liniștită, chibzui rățușca.

Ceva mai departe pîriiașul se strecura cu adevărat încet printre tufele de arin și de salcie. Apa era foarte curată, iar la fund se zărea nisipul. Se vedea limpede cum pe fundul apei se jucau vioii și veselii porcușori. Răgușilă uită deodată ce prezisese mai înainte. Începu să se plimbe mîndru pe mal cercetînd împrejurimile și uitîndu-se la neastîmpărații peștișori.

— Ajunge cu trîndăveala, îl opri Mac pe cocoșel. A venit vremea să muncim, trebuie să meșterim bărcuța.

— Dar din ce o vom face?

— Din frunza asta de plop, zise rățușca și le arată pe mal o frunză groasă argintie. Probabil că a smuls-o vîntul dintr-un plop și a adus-o pînă aici.

S-a apucat și Răgușilă de treabă. La început au rupt două ierburi lungi ca niște paie, după care cocoșelul făcu două găuri mici cu ciocul lui puternic pe marginile frunzei. Îndoiră apoi marginile frunzei și le prinseră cu paiele. Bărcuța ușoară și foarte frumoasă era gata.

— Asta e tot. Tu, Ciupi, poți să pleci la drum, îi spuse Mac întristată. Îi venea greu să se despartă de furnică.

— Vă mulțumesc, prieteni.

— Sperăm că atunci cînd din întîmplare vom nimeri în pădurea ta, ai să ne ajuți dacă va fi nevoie, i se adresă Răgușilă.

— Cu siguranță am să vă ajut!

Rățușca și cocoșelul luară apoi bărcuța cu aripile și-i dădură drumul cu grijă în apă. Ciupi se așează repede înăuntru, iar Mac împinse bărcuța în mijlocul pîriiașului. Apa o luă și o tot duse...

PE FIRUL PÎRIULUI

Bărcuța din frunza de plop plutea lin legănată de unde. Ciupi se uită după rățușcă și cocoșel, care rămăseseră pe mal, până ce s-au pierdut în depărtare. Furnica rămăsese singură.

Purtată de curentul apei bărcuța nimeri într-un umbrîș des de tufe, ajungînd apoi într-un loc eliberat de buruieni, unde pătrundea soarele strălucitor. În umbrîș apa era neagră, dar la soare devenise deodată albastră și limpede.

Aplecîndu-se peste marginea bărcuței micuța călătoare se uita în apă. Îi plăcea mult de tot să observe viața din pîriiaș. Micuții porcușori se grăbeau să ajungă undeva. Ei merseseră toată ziua în întîmpinarea furnicii înotînd împotriva curentului. Bibanii vîrgați urmăreau prada ascunzîndu-se după pietre sau butuci.

Deodată apărură lingă bărcuța porcușorii din frunte, iuți și cu spinările cenușii-albastre. Ei înotau împrejur, cu solzii strălucind argintiu în soare. Cei din frunte erau foarte tineri ca și furnica. Cîțiva s-au apropiat, mai mult de frunză și începură să lovească cu boturile în ea. Credeau probabil că era ceva de mîncat. S-au convins însă că bărcuța nu se poate minca.

Lui Ciupi îi era teamă ca peștișorii ăștia interesați să n-o răstoarne din bărcuță și, cînd unul dintre ei înotă ceva mai aproape, strigă:

— Nu-mi atingeți barca fiindcă va fi rău de voi!

Peștișorii din frunte rîseră zgomotos între ei.

— Ce nostimă e! zicea unul.

— N-am văzut niciodată un asemenea țînțar roșcovan, completă altul.

— Și așa de mare, adăugă al treilea. Dacă ar fi mai aproape de noi, aș putea să gust din el.

— Nu sînt deloc țințar, începuse să explice furnica. Eu sînt dintr-o pădure...

Dar nu apucă să le spună cine este fiindcă deodată de sub bărcuță țîșni cu iuțeala fulgerului o arătare foarte lungă și verzuie.

Peștișorii se împrăștiară în toate părțile. Unul mai mititel sărise atît de sus încît nimeri drept peste Ciupi în barcă, gata-gata s-o răstoarne. Furnica nu apucă să se uite la arătarea aceea lungă și verde și i se adresa peștișorului care ajunsese pe fundul bărcuței:

— Ce-a fost asta?

— Este dușmanul nostru cel mai înspăimîntător și mai crud, răspunse încet peștișorul, căscind larg botul. Este știuca-nesățioasă. Are niște dinți înfiorători. Ah, mă sufoc, mor...

Peștișorul sări o dată, de două ori, de trei ori nimerind în fundul bărcuței. Deodată începură să cadă încet pe frunză o serie de solzi mici de pe spatele argintiu al peștișorului.

— În apă, vreau în apă, implora el.

— Ce minunăție! Acolo te așteaptă arătarea aia nesățioasă, iar aici e uscat, liniște, cald.

— Nu mai pot respira. Apă...

Peștișorul încercă din nou să sară din bărcuță, dar puterile aproape îl părăsiseră. Abia reuși să mai miște de cîteva ori din coadă și se stinse. Avea botul larg cîscat și nu mai putea respira.

— Se pare că s-a hotărît într-adevăr să moară, se sperie Ciupi. Trebuie să-l arunc imediat în apă.

Deși era mică, furnica avea totuși putere. Îl apucă repede pe peștișor de trei ori mai mare decît ea cu mandibulele de coada lipicioasă și începu să-l tirească pentru a-l arunca peste marginea înclinată a bărcuței. Aceasta se înclină și apa abia pătrunse pe la margini. Ciupi era așa de preocupată cu peștișorul încît nu observă ce se întîmplase.

— Încă puțin, încă o picătură, se îmbărbăta singură furnica, opintindu-se din răputeri. Coada peștișorului atîrna deja deasupra arei, iar Ciupi îl împingea mai departe.

Bărcuța s-a înclinat așa de tare, încît apa năvăli peste margine. Peștișorul sclipea dincolo de bord. Bărcuța se îndreptă brusc. Furnica ajunsese din cădere în fundul bărcuței împrăștiind stropi în toate părțile.

— Of! se văită Ciupi. Ca și rudele ei, se temea și nu-i plăcea umezeala. Sări repede din apă și se așeză pe codița frunzei cu ajutorul căreia fusese făcută bărcuța.

Peștișorul plutea fără puteri în apropiere, cu botul căscat. Peste un timp începu să miște cu aripioarele și cu codița. Se întoarse încetîșor pe burtă și, după un timp, fu purtat de curentul apei.

— Te simți mai bine? îl întrebă Ciupi.
— Da. Mi-e mult mai bine, răspuse peștișorul. Îți mulțumesc din suflet că m-ai salvat.
— Dar mie mi-e cam rău.
— De ce?
— A pătruns apa în barcă și nu-mi place. E udă și rece.
Ce caraghioasă ești! Ce poate fi mai bun decât o apă rece și curată?
Dar nu te-ntrista. Te vom ajuta, spuse peștișorul cel mic și se scufundă în adincuri.

PESTE PRAGURI

Opintindu-se din răspuțeri Ciupi stătea pe codița frunzei și se uita cu amărăciune la apa care lucea rece dedesubt. Micuța furnică nu putea să călătorească în liniște mai departe. În bărcuța era umezeală. Până la mal n-avea cum să ajungă.

Pîrîiasul devenea din ce în ce mai larg și mai adînc, iar apa înainta tot mai iute.

Din depărtare răsuna un zgomot înăbușit. Furnica asculta cu atenție, dar nu înțelese ce se petrecea. Observă numai că bărcuța începuse să se legene tot mai tare și plutea tot mai repede. Treptat zgomotul misterios creșcu din ce în ce mai mult.

Bărcuța se legăna așa de puternic încît furnica trebui să se țină din toate puterile cu cele șase picioare. Deodată începu să se învîrtă într-un singur loc. Deși îi era teamă de umezeală, Ciupi hotări că e mai bine să coboare în fundul bărcuței. Acolo încercă să se țină de o margine ca să n-o atingă apa, dar, deodată, la un nou balans puternic al bărcuței, fu stropită din cap pînă-n picioare. Abia găsi un loc uscat cînd bărcuța se legăna din nou. Apa pătrunse și dintr-o margine și din cealaltă scaldînd-o iar pe biata furnică. De atîta apă înghețase așa de tare încît începuse să-i tremure tot corpul și începuse să icnească.

Iată însă că bărcuța se îndreptă și porni repede-repede înainte. Zgomotul misterios care creștea din depărtare se transformase într-un adevărat urlet.

De groază Ciupi ciuli urechile și-și acoperi ochii cu lăbuțele... „Nu apuc eu să ajung la furnicarul nostru” se gîndea ea. În aceeași clipă de lingă bărcuță ajunseră pînă la ea niște voci:

- Unde e salvatoarea ta?
- Stătea pe codița frunzei.

— O fi căzut în apă și s-o fi înecat. Poate or fi înghițit-o știuca sau bibanul.

— Nu m-am îne-e-e-cat și nimeni-nu m-a mîn-mîn-cat. Sînt aici-aici, li se adresează din bărcuță furnica înghețată.

— Auziți, trăiește! recunosc furnica vocea bucuroasă a peștișorului pe care îl salvase nu demult. Vino-ți în fire, prietenă! Imediat vor începe pragurile, dar noi îți vom susține bărcuța ca să nu se răstoarne sau să se sfărîme.

Din cauza vuietului Ciupi abia auzea ce-și spuneau peștii, împărțindu-se care să susțină bărcuța în partea stîngă, care în dreapta, cine să meargă înainte.

Era uimită și nu înțelegea comportarea peștișorilor care se temeau îngrozitor de un biban oarecare ce se aciuse undeva prin apă, se aruncau speriați în toate părțile din cauza știucii, însă nu se înfricoșau de pragurile astea enigmatice și furioase. Cînd se înfurie pragurile se produce bubuitul acela prelung. De unde era să știe micuța insectă că aceste praguri sînt niște pietre obișnuite stăvilite de un torent de apă. De aceea apa vuia și spumega cînd trecea peste această stavilă, iar pentru sprintenii peștișori nu era deloc un obstacol greu de trecut.

Dintr-o dată totul în jur începu să se lege. Bărcuța se îndrepta către o piatră uriașă. Sub ea se zbătea apa înspumată. Piatra creștea din ce în ce.

Bărcuța era gata-gata să se izbească de acest obstacol îngrozitor, cînd, deodată, se întoarse lin spre dreapta. Atinge abia cu virful ud bolovanul și trecu pe lîngă el.

— Trăiești? ajunse pînă la furnică întrebarea.

— Trăiesc! răspunse cu îndrăzneală Ciupi, fiindcă știu bine că atunci cînd îți sar în ajutor prieteni buni nici un prag nu este de neînvins.

În timpul drumului peste praguri pătrunsese în barcă mai multă apă. Dar Ciupi, deși era udă și înghițise destulă apă, se ținea tare. Se agățase cu piciorușele din față de marginea bărcuței și, cînd o atinge un val sau o picătură mai mare de apă, își oprea respirația.

În sfîrșit torentul se potoli. Apa curgea largă și liniștită de parcă s-ar fi odihnit după lupta disperată cu pragurile. Peștișorii din frunte trăgeau iute bărcuța spre mal.

Ciupi trecu repede pe uscat.

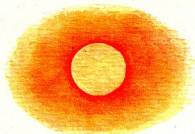
— Vă mulțumesc, le spuse ea peștișorilor.

— Și noi îți mulțumim, răspunseră peștișorii într-un glas.

După aceea peștișorii aplecară bărcuța și scoaseră apa din ea. Peste cîteva clipe bărcuța uscată se lăsa legănată de valuri lîngă mal. Peștișo-

rii plecară înot hîrjonindu-se, iar furnica se așeză pe o frunză de rogoz legănată de un vînticel ușor. Se întinse să se încălzească la soarele care strălucea sus de tot peste pădurea de dincolo de cîmpie.

ARIPA FRÎNTĂ

Ciupi s-ar fi încălzit mai mult pe malul pîrîiaşului dacă n-ar fi observat că soarele se lăsase tot mai jos. Începuse să se răcorească. Dinspre tufişuri se întindeau pe pămînt umbre lungi.

— Gata cu petrecerea! exclamă furnica. Iată că m-a prins înserarea pe aici.

Ea cobori de pe frunză. Pe malul jilav era răcoare. Bărcuţa furnicii îşi aştepta stăpina, însă Ciupi se tot gîndi şi hotări să nu se urce-n ea.

— Ce frică am tras pînă am trecut peste praguri. Mai bine am să ajung în pădure pe uscat. Nu mi-a rămas prea mult de mers — se gîndea cu voce tare Ciupi. Se uită pentru ultima oară la bărcuţă şi-şi aduse aminte de bunii săi prieteni Mac şi Răguşilă.

Ca să nu se rătăcească, furnica porni de-a lungul pîrîiaşului, însă nu-i plăcea să alerge pe mal deoarece afară se făcuse rece. Ciupi se abătu din drum uitîndu-se din cînd în cînd la umbra întunecoasă a tufişurilor care creşteau în apropierea torentului. La început călătoria alerga sprintenă, iar drumul era bun. Însă curînd i se ivi în faţă iarba înaltă ca un perete. Din desiş ajungeau pînă la ea diferite sunete de nepătruns.

Ciupi s-a oprit gîndindu-se ce să facă. Şi, observînd că desişul se termina ceva mai încolo, merse mai departe.

Deodată se auzi din faţă un bîzîit. Luată pe neaşteptate furnica se opri, uitîndu-se cu teamă în jur. Nu departe, sub floarea albastră a unui clopoţel de luncă, stătea un căluţ verde şi cînta la o vioară neobişnuită. Căluţul îşi freca lăbuţele cu picioarele şi muzica răsuna în întreaga luncă.

Furnica se apropie încet de căluţ şi-l întrebă:

— De ce bîzii aşa de tare?

Speriat, căluţul sări într-o parte, nimeri drept pe floarea albastră a clopoţelului şi căzu apoi pe pămînt lingă Ciupi:

— Tu m-ai speriat? întrebă el zăbind furnica.

— Scuză-mă, n-am vrut să te sperii. Am vrut doar să te-ntreb de ce bizii așa de tare?

— Nu bizii, cînt! răspunse căluțul. Dacă nu te pricepi la muzică, mai bine taci.

— Nu fii supărat, te rog. Spune-mi ce să aleg din buruienile astea afurisite? Am nevoie de ele în pădure.

— Nu știi nici-o pădure! Și nu-ți permit să numești lunca noastră minunată „buruiiană afurisită”. Un violonist așa mare ca mine n-are ce discuta cu una ca tine! spuse căluțul și sări de acolo de abia-l mai zări furnica.

Ciupi rămase buimăcită și, uitîndu-se împrejur, își ciuli urechile, nu mai auzi muzica de dinainte. În luncă se așternuse liniștea. Oftînd, furnica fu nevoită să pornească mai departe prin diferite soiuri de iarbă. Nu mersese prea mult, cînd, pe deasupra capului, apărură pentru o clipă o umbră neagră și, deodată, căzu la picioarele furnicii o libelulă mare. O rîndunică sprintenă care zbura prin luncă după o insectă măruntă o atinsese din întîmplare pe libelula Tremurătoarea și-i frînse o aripioară străvezie. Rănita stătea pe pămînt lîngă o rădăcină de mușetel și nu dădea nici-un semn de viață.

— Sărmana Tremurătoarea! Va mai putea oare vreodată să zboare spre car? se tînguia mușetelul.

— Ce ochi mari are și ce aripi frumoase! se mira furnica.

— Într-adevăr. Tremurătoarea are niste ochi neobișnuiți. Fiecare ochi al ei se compune din mai multe mii de ochișori. Libelula vede totul în jur și vinează bine...

— Dar furnici nu mănîncă? întrebă îngrozită Ciupi.

— Nu. Libelula și prietenele ei prind musculițe, insecte, gîze care înțepă oamenii și animalele. Zboară zile întregi deasupra pîrîiașului tremurînd din aripioare, adulmecă prada și acum a pățit o asemenea nenorocire...

— Libelula o fi leșinat. Și mie cînd am căzut de pe frunza de varză și m-am lovit tot așa mi s-a întîmplat. A venit însă ploaia, m-au stropit cîteva picături și mi-am revenit, povesti furnica întîmplarea prin care trecuse.

— Acum însă nu plouă, suspină mușetelul.

— Nu e chiar așa rău...

Ciupi sări repede pe pămînt, luă din pîrîiaș o picătură de apă, o puse pe frunză și stropi libelula neclintită. Tremurătoarea începu să se miște și peste o secundă, o văzu alături pe furnică.

— Aș vrea să beau apă, gemu rănita. Ciupi îi dădu ce mai rămăsese. Libelula sorbi și-i mulțumi cuviincioasă.

- Mă simt mai bine, zise ea bucuroasă și încercă să zboare, dar nu reuși. Mă doare tare aripa. Probabil că n-am să mai pot zbura niciodată.
- Ai să zbori! o asigură Ciupi, deși nu știa cum avea s-o ajute. Iată însă că se auzi glasul liniștit al mușetelului.
- Găsiți în luncă pătlagina, rugați-o să vă dea o picătură de suc și ungeți apoi cu ea aripa rănită a Tremurătoarei. Se va face la loc imediat.
- Unde să caut pătlagina asta? întrebă Ciupi.
- Crește pe poteca veche de lângă piriș.
- Îți mulțumesc, bunule mușetel. Așteaptă-mă Tremurătoareo, mă duc să caut leacul pentru aripa ta, îi spuse furnica și porni la drum.

PICĂTURA DE SUC TĂMĂDUITOR

Poteca din preajma pîrîiaşului abia putea fi zărită din cauza ierburilor înalte crescute de-o parte şi de alta. Furnica se opri şi începu să se uite consternată împrejur. Ce amestecătură crescuse! Însă ea trebuia să găsească pătlagina şi s-o roage să-i dea o picătură de suc tămăduitor. Deasupra furnicii zbura o muscă mare, verde.

— Ei, musco! strigă Ciupi în urma ei. Spune-mi te rog cum să găsesc pătlagina pe poteca asta. Ea poate să ajute libelula rănită.

Musca se întoarce din drum.

— Nu trebuie să ajuţi pe nimeni! Mai ales pe libelula cea rea care ştie numai să ne vîneze. Pentru mine a ajuta pe cineva e un obicei urît, adăugă musca şi-şi luă zborul.

— Cine ştie să-mi arate unde e pătlagina? se văicărea cu glas tare Ciupi.

— Nu te mai agita. Am să te ajut eu, răzbătu pînă la furnică un glas înăbuşit de sub pămînt.

— Cine eşti? întrebă neliniştită furnica. Se uită de jur împrejur, dar nu văzu nimic.

Deodată pămîntul se mişcă la picioarele sale. Ciupi incremeni de spaimă. Mai întîi la suprafaţa potecii cresc o moviliţă abia perceptibilă ce se mărea după fiecare secundă, pentru ca, în cele din urmă, să apară un botişor cenuşiu-roşcat.

— Cine vrea să ştie unde creşte pătlagina? întrebă botişorul încovoiindu-se în toate părţile. Eu sînt rîma de ploaie, trăiesc în pămînt şi numai cînd plouă sau în nopţile cu rouă ies să mă plimb pe cărare şi prin iarbă. Vreau să te ajut. Pătlagina creşte chiar pe potecă.

— Pătlagino, pătlagino, m-a trimis la tine muşetelul, spuse Ciupi.

— Muşetelul, zici? E o floare bună şi tămăduitoare. Nu găseşti în toată lunca o floare mai frumoasă ca el, grăi cu glas măsurat pătlagina. Ce-ţi trebuie furnico de la mine?

— Nu pentru mine am nevoie. Rîndunica a frînt, fără să vrea, aripa Tremurătoarei.

— Înteleg. Nu e prea greu să te ajut să îndreptăm răul. Am să-ți dau o picătură de suc tămăduitor. Să ungi cu ea aripa rănită și se va vindeca imediat. Ai luat vreun vas în care să pui suc?

— Nu m-am gîndit...

— Așa e-ntotdeauna. Nimeni nu ia cu el vase. Să căutăm. Ei! Trifoiule! Ne dai o frunzuliță pentru suc?

— De ce să nu vă dau dacă este pentru o treabă folositoare, răspunse trifoiul.

— Pentru o treabă bună, pentru o treabă bună, își asigură pătlagina vecinul.

Peste un minut Ciupi așezase pe spate o bocceluță din frunza de trifoi.

— Ai grijă, furnicuțo! Picătura de suc tămăduitor e grea. Poți s-o duci?

— Pot. Sînt destul de puternică.

Picătura mare de pătlagină alunecă ușor pe bocceluță.

Furnica se îndoi din cauza greutateii.

— E grea? o întrebă pătlagina.

— Nu-i nimic, o duc eu...

Tremurătoarea stătea nu departe de mușețel și zicea printre lacrimi:

— Furnica probabil nu se va mai întoarce. Am să mă prăpădesc...

— N-ai să te prăpădești! auzi deodată libelula glasul cunoscut. Se uită în jur și-o zări pe Ciupi. Furnica îndoită de greutatea poverii apărură din desișul de iarbă din luncă. Puse apoi alături de rănită bocceluța cu medicamentul.

— Ia acum o petală de pe floarea mea, înmoai-o în suc și pune-o pe aripa frîntă, o sfătui mușețelul.

În aceeași clipă căzu lingă furnică o petală albă. Ciupi o înmuie repede în suc și atinse cu ea aripa libelulei. Nu trecu mult timp și libelula exclamă:

— Nu mă mai doare aripa! S-a și vindecat.

Tremurătoarea flutură bucuroasă aripile străvezii și se înălță de la pămînt. Se roti deasupra mușețelului o dată, după care s-a așezat din nou.

— Pot să zbor! se bucură ea.

— Acum tu, Tremurătoareo, trebuie s-o ajuți pe furnică să ajungă acasă. Uită-te la soare. În curînd va dispărea după pădure. Grăbiți-vă, prieteni.

— Are dreptate mușețelul. Așează-te repede în spatele meu. Într-o clipă ne vom înălța deasupra ierburilor, îl zori libelula.

Ciupi se urcă în spatele Tremurătoarei și se așează între aripioare.

— Ține-te zdravăn! îi ordonă Tremurătoarea.

— Mă țin.

Repede-repede aripioarele se puseră în mișcare și libelula zbură spre înălțimi.

— Rămii sănătos, mușețelule! îi strigă Ciupi.

— Drum bun! ajunsse pină la ele urarea.

Libelula zbură puțin deasupra luncii, însă atît de tare, încît furnica nu putea vedea nimic dedesubt. Totul se unea într-o fișie compactă verde.

Se apropiară repede de pădure.

Iată și primii copaci. Tremurătoarea evită cu îndemînare trunchiurile groase ale stejarilor, arțarilor și mestecenilor fără a-și opri zborul.

— Știi drumul spre furnicar? o întrebă ea pe Ciupi.

— Oprește-te puțin. Lasă-mă să mă uit în jur.

Libelula se opri în aer. Furnica privi cu atenție și spuse:

— Zboară în direcția soarelui.

Libelula porni din nou la drum. Se grăbea deoarece voia să se întoarcă la pîrîiașul din luncă înainte de a se întuneca.

— Am ajuns! strigă bucuroasă furnica zărind în sfîrșit arțarul de unde începuse călătoria ei. Lasă-mă pe copacul ăsta. Mai departe îmi găsesc singură drumul.

Libelula se așează pe o ramură.

— Am obosit. Mă odihnesc o clipă și mă întorc acasă, glăsui ea, respirînd greu.

— Trebuie să mă grăbesc și eu, fiindcă soarele a asfințit deja pe jumătate, zise Ciupi și, luîndu-și rămas bun de la libelulă, sări pe pămînt.

Abia pășise pe cărarea ce ducea spre furnicar cînd auzi vocea cunoscută a mătușii Tapa, învățătoarea de la școala furnicilor.

— N-am avut grijă de furnica Ciupi. Ce-i vom spune acum mamei sale? se tînguia ea gata să izbucnească în plîns.

— Nu vă mai agitați! Poate s-a rătăcit și s-o fi întors acasă în timp ce noi am căutat-o, încercau s-o liniștească micile furnici pe învățătoarea lor.

— Sînt aici! strigă veselă Ciupi.

Mătușa Tapa se bucură foarte tare, însă căută să nu observe și Ciupi.

— Pe unde-ai dispărut toată ziua neascultătoarea? Toți am fost îngrijați, te-am căutat. Te vom spune mamei tale.

— Mătușă Tapa, iertați-mă. N-am să mai mă pierd niciodată de prietenele mele, voi fi ascultătoare, iar mâine am să vă povestesc tuturor prin ce peripeții extraordinare am trecut de-a lungul acestei zile.

— S-o credem, copii?

— S-o credem! strigară toți drept răspuns.

— Atunci să ne grăbim spre casă, fiindcă abia se mai zărește o bucă-
țică de soare la orizont. În curînd se va lăsa noaptea.

Ciupi își ocupă locul ei în rînd, ultimul. Furnicile o porniră în șir spre casa lor.

CUPRINS

Lecție pe buturugă	3
Zborul pe frunza de arțar	6
Duel cu arătarea verde	8
Din nou la drum	11
Noii prieteni ai lui Ciupi	15
Lupta de pe frunza de varză	18
Cum l-a făcut furnica să ridă pe bobocul de rață	20
Cocoșelul mincinos	23
Trei călători	28
Lingă iaz	30
Bărcuța din frunza de plop	32
Pe firul piriului	34
Peste praguri	37
Aripa frintă	40
Picătura de suc tămăduitor	44

Titlul ediției originale:

ВІТАЛІЙ КУЗОВИК

МАНДРИ МУРАША
ЦІПИУЛИКА

Redactor: Sandu Singer

Tipărit în URSS

ISBN 5—301—00097—7

© Editura Veselka, 1979,
pentru ilustrații

© Traducere în limba română,
Editura Ion Creangă, 1988

NOII PRIETENI AI LUI CIUPI

Lingă salcie creștea iarbă foarte deasă. Furnica, ajungind din nou pe pământ, nimeri într-un adevărat hățis. Nici cerul nu se vedea deasupra capului.

„Cum să gădesc Buburuza într-un asemenea desiş?” se gîndea Ciupi și se întristă. Își aminti de furnicarul ei din pădure, de mătușa Tapa, buna învățătoare, de mama care desigur va plînge amar cînd va afla diseară că fiica ei dispăruse. De atîta tristețe furnica era gata să plîngă, însă auzi deasupra un glas cunoscut:

— Ciupi, unde ești? Arată-te!

— Sînt aici! strigă furnica și urcă pe un fir de iarbă.

Ajungînd sus se uită în jur și zări gîndăcelul cu buline negre pe aripi.

— În sfîrșit sîntem pe pământ. Acum rămîne să ajungem în grădina unde vom minca pe săturate, spuse bucuroasă Buburuza.

— E mult pînă acolo? întrebă Ciupi.

— Vezi gardul acela de nuiele? Dincolo de el e grădina.

Pînă la gardul de nuiele nu era prea departe, dar pământul era acoperit cu iarbă deasă. Furnica s-a speriat.

— Prin hățişul ăsta nici pînă diseară nu ajung! Pot să mă și ră-tăcesc.

Buburuza se opri puțin și zise:

— Vin imediat!

Desfăcu aripioarele și zbură.

Obosită, Ciupi ațipi puțin, cînd, deodată, se trezi în jurul ei cu șase gîndăceli roșii cu buline negre pe aripioare.

— Așează-te pe firul ăsta de pai și vom zbura împreună spre grădina, îi propuse Buburuza.

Abia atunci observă Ciupi că gîndăcelii aduseseră un fir de pai. Furni-